

Γαρουφαλής, Δέππος, Φυντανίδης: Οι τρεις «επί της ύλης» στην εφημερίδα «Απογευματινή», με διευθυντή τον Αλέκο Φιλιππόπουλο κι αρχισυντάκτη τον Λυκούργο Κομίνη. Κι εγώ, ο ένας από τους δυο κοινοβουλευτικούς συντάκτες. Και μόλις είχε λήξει η μεγάλη απεργία των δημοσιογράφων, τέλη Μαΐου του 1975, με ένα από τα αιτήματα τον περιορισμό της «εσωτερικής λογοκρισίας». Και είχε έρθει η ώρα να πάρω την άδειά μου: Τριάντα ολόκληρες μέρες, για πρώτη φορά στη ζωή μου! Βρέθηκα με τη σύντροφό μου στην Κρήτη. Ξεκινήσαμε να την οργάνουμε με το λεωφορείο κι έχοντας από ένα σακίδιο στην πλάτη. Την 15^η μέρα, βρεθήκαμε στον Άγιο Νικόλαο. Συναντήσαμε τη Σοφία Κανά, δημοσιογράφο που τα είχε παρατήσει κι ασχολιόταν με υφαντά βαμμένα με φυσικά χρώματα. Και μας είπε τα νέα:

Ο Φιλιππόπουλος έφυγε από την Απογευματινή κι ετοιμάζει καινούρια εφημερίδα με τον τίτλο «Ελευθεροτυπία». Γνώριζα ότι εξέδιδε ένα μηνιαίο περιοδικό με αυτόν το όνομα. Η Κανά με πληροφόρησε ότι «πούλησε» τον τίτλο στους εκδότες Κίτσο Τεγόπουλο και Νίκο Σιαμαντά με αντίτιμο μια δραχμή. Στην Αθήνα συνέβαιναν κοσμοϊστορικά πράγματα κι εμείς χαζολογούσαμε στην Κρήτη. Τέρμα οι διακοπές.

Γωνία Πανεπιστημίου κι Εμμανουήλ Μπενάκη, τα γραφεία της «Ελευθεροτυπίας». Βρήκα τον Φιλιππόπουλο και δήλωσα παρών. Μου εκμυστηρεύτηκε ότι με δυσκολία μαζευόμαστε καμιά σαρανταριά, οπότε, αν πήγαινα, θα έπρεπε να καλύπτω Βουλή, Παιδεία και ολίγη από τηλεόραση, με τον μισθό που είχα στην Απογευματινή. Και με την υπόσχεση ότι δεν θα υπάρξει λογοκρισία στα κείμενά μου.

«Είσαι τρελός;», μου χίμηξε η σύντροφός μου. Είμαι. Υπέβαλα παραίτηση στον Κομίνη (την επομένη, υπέβαλε κι αυτός και ήρθε στο νέο «μαγαζί»), αποχαιρέτησα Δέππο και Φυντανίδη (ο Γαρουφαλής ακολουθούσε τον Φιλιππόπουλο) και ξεκινήσαμε την «εφημερίδα των ογδόντα συντακτών», όπως έλεγε η διαφήμιση, των 40 στην πραγματικότητα: Κάθε βράδυ, συνεδρίαζε η συντακτική επιτροπή, για το τι και πώς θα έμπαινε στο φύλλο της επομένης. Στα μισά της σύσκεψης, ο Φιλιππόπουλος έφευγε «να βγάλει την εφημερίδα» και μετά επέστρεφε και συνέχιζε την κουβέντα. Οι δημοκρατικές διαδικασίες, σιγά σιγά, πήγαιναν περίπατο και η λογοκρισία έκανε τα πρώτα της δειλά βήματα. Ήταν η εποχή που οι τριβές του με τους δυο εκδότες μεγάλωναν. Ο Φιλιππόπουλος φερόταν δικτατορικά και εκδήλωνε εμμονές υπέρ ή κατά κάποιων από τους συντάκτες αλλά κανένας δεν μπορούσε να πει κάτι: Ήταν **Ο** εφημεριδής. Όμως, η οριστική ρήξη ήταν θέμα χρόνου. Ωσπου ήρθε η ώρα με το νερό του Καματερού.

Όλες οι εφημερίδες, πλην της Ελευθεροτυπίας, μιλούσαν για το «θαυματουργό νερό που θεραπεύει τον καρκίνο»: Οι καρκινοπαθείς παρατούσαν τις θεραπείες τους και τρέχανε πίσω από τα βυτία του Καματερού, παρακαλώντας για ένα ποτήρι, οι πιο πολλοί πέθαιναν, οι εφημερίδες θησαύριζαν και μόνο η «Ελευθεροτυπία» πολεμούσε με λύσσα την υστερία. Και είχε το καλύτερο ρεπορτάζ, καθώς οι δημοσιογράφοι όλων των άλλων εφημερίδων την τροφοδοτούσαν με τις πληροφορίες που τους απαγορευόταν να δημοσιεύσουν στα φύλλα, όπου δούλευαν.

Βρήκα στα βιβλία του «LIFE» μια παρόμοια υστερία, μισό αιώνα νωρίτερα, έγραφα ένα τεράστιο κείμενο, ότι τάχα το νερό του Καματερού είναι θανατηφόρο, επειδή αντιγράφει τη συνταγή του «φαρμάκου» που περιγράφει το «LIFE», και πήγα στον εισαγγελέα Δωρή και του το έδειξα. Με διαβεβαίωσε ότι δεν κινδύνευα με δίωξη για τα ψέματα που έγραφα, καθώς ο σκοπός ήταν να ανακοπεί η υστερία που υπέθαλπαν οι άλλες εφημερίδες. Περιχαρής, πήγα στον Φιλιππόπουλο και τον ενημέρωσα.

Δημοσίευσε το «ρεπορτάζ» μου στην 9^η (τότε, προτελευταία) σελίδα. Αν και μαντράχαλος, 33 χρόνων, έβαλα τα κλάματα. Με είδε ο Σιαμαντάς και ρώτησε, τι τρέχει. Του είπα. Έφυγε φουντωμένος. Τρεις τέσσερις μέρες αργότερα, ο Φιλιππόπουλος αποχώρησε από την εφημερίδα. Αρχές 1976, ήρθε και ανέλαβε διευθυντής ο Σεραφείμ Φυντανίδης.

Οι κακόγλωσσοι τον είπαν «τροχονόμο χειρογράφων». Επειδή δεν επενέβαινε στις απόψεις των συντακτών. Με μια προϋπόθεση: Οι ειδήσεις έμπαιναν ασχολίαστες. Οι θέσεις του καθενός εμφανίζονταν μόνο στα άρθρα. Όλες οι θέσεις. Από αναρχικές μέχρι δεξιές. Μόνο υπέρ του φασισμού δεν δημοσιεύονταν αλλά και δεν υπήρχε κάποιος από τους αρθρογραφούντες που να τις ενστερνίζεται. Η συντακτική επιτροπή αναβίωσε και πια τα μισά μέλη της ήταν εκλεγμένα. Και το γραφείο του ήταν ανοικτό στον οποιονδήποτε. Με άμεσο αποτέλεσμα να καταργηθούν τα «μαγαζάκια» και οι «κολλητοί». Με την πρωτόγνωρη για όλους εικόνα, να μπορεί ακόμα κι ο τελευταίος εργαζόμενος να του προβάλει αντιρρήσεις, αν πίστευε ότι «ο διευθυντής σε κάτι είχε λάθος». Όμως, το καλοκαίρι του 1976, η «Ελευθεροτυπία» ήταν πια καθιερωμένη στις συνειδήσεις του αναγνωστικού κοινού. Κι από το φθινόπωρο του ίδιου χρόνου, κατέκτησε την πρώτη κυκλοφορία στην ελληνική επαρχία, όπου το αστυνομικό κράτος επέτρεπε μόνο φιλικές προς την κυβέρνηση Καραμανλή εφημερίδες να διαβάζονται. Και είμαι υπερήφανος που δούλεψα σ' αυτήν την εφημερίδα, με τον Σεραφείμ Φυντανίδη διευθυντή, έστω κι αν, κάποια στιγμή, διαφώνησα κι αποχώρησα.

(protagon.gr, 26.12.2014